

“सॉरी डार्लिंग खूप उशीर झाला. तुमचे जेवण झाले का?” अभयने हलकेच कपाळावर किस केले आणि तो झोपायला निघून गेला. हे रोजचेच होते. ह्यावरून तिचा आणि अभय चा नेहमी वाद होत असे पण काही उपयोग नव्हता.पवन आणि नेहा भूक भूक करत आल्यावर त्या तिघांनी जेऊन घेतले.

‘What is missing?’ चा किडा काही तिच्या डोक्यातून जात नव्हता.गाडी,घर,पैसा दोन छान मुले सगळे काही होते पण चार्म राहिला नव्हता.अमेरिकेत नवीन आल्यावर तिला खूप आवडले होते. इथले रस्ते,इथली स्वच्छता,मुक्त स्वच्छंदी आयुष्य सर्व काही तिने मनसोक्त उपभोगले. इथे ही त्यांचा छानसा गुप होता. मग इथे काय कमी होते? दर दोन वर्षांनी ते भारतात सर्वांना भेटून यायचे. दोन्ही मुले हुशार होती.

तेवढ्यात निमिशाचा मेसेज दिसला “ स्काईप वर येते का ? जरा बोलू” सुलेखाने स्काईप लावताच निमिशाला किती बोलू अन किती नको असे झाले.

“ लेखा तू येणार आहेस हे नक्की ना ? नो एक्स्क्यूज हं ! ”

“ कोण कोण येणार हे तर सांग, मला खूप गोष्टी अरेंज करायला लागणार आहेत ग !”

“धवल,मी, किरण,राहुल, कौस्तुभ आणि मनाली हे तर नक्की येणार आहेत. बघू तन्वी, श्वेता येतात का ते ? लेखा तू भेटली नाहीस बरेच वर्षात म्हणून सर्वांना उत्सुकता आहे बर का. आणि आपण आत्ता नाही ट्रेकला जाणार तर केव्हा चाळीशी झाल्यावर का ?”

“सोपे आहे का मुलांना सोडून येणे ? त्यांची जबाबदारी कोणावर टाकू ?”

“अभय आहे की ,तो नाही का बघणार त्यांच्याकडे ? दहा दिवसांचाच तर प्रश्न आहे”

“ नक्की ट्राय करते बघ. मला पण भेटायचे आहे सर्वांना”

गुप मधले सगळे भेटले असते, गप्पा झाल्या असत्या आणि ट्रेकिंग तर तिचा जीव की प्राण होते. ट्रेकिंग कारतांनाचा तो थरार, ते शूज , सर्वांनी पकडून ठेवलेली ती लाईफ लाईन, ते एकमेकांना ओरडून ok सांगणे , आणि डेसटीनेशनला पोहोचल्यावर होणारा तो अवर्णनिय आनंद हे सगळे तिला परत अनुभवायचं होतं. पण.....

हा पणच होता मध्ये. मुलांचे काय? अभयला सांगायाचे म्हणजे तिला भीती वाटत होती. त्याने सुट्टी घेतली नसती आणि मुलांकडे बघायला कोणी नव्हते. बॉस ला थाप मारून ती रजा घेणार होती. इतके वर्षात ती कधी मुलांना सोडून गेली नव्हती ,या वेळेस तिची खूप इच्छा होती जायची.

तिने विषय काढताच अभयने तर एकदम झटकूनच टाकले, पण लीनाने तिचा प्रोब्लेम सोडविला.
आठवड्यातले पाच दिवस ती मुलांना सांभाळणार होती. खरोखर लीना तिची अगदी खास मैत्रीण होती.

अभय तिच्यावर खूप रागावला होता. असा मूर्खपणा तिने करू नये असे तो सांगत होता. आणि मग तिच्या लक्षात आले की अभय आपला नवरा झाला पण आपला मित्र झाला नाही. आपल्याला जाण्यासाठी परवानगी मागावी लागते. आपली एवढी तीव्र इच्छा बघून त्याने आपल्याला सोल्युशन द्यावे , दुसरा काही पर्याय सांगावा असा विचार तो करूच शकत नाही. स्वतः पलीकडे जाऊन तो विचार करत नाही. आपल्याला व मुलांना पैसा पुरवला की झाले एवढाच विचार तो करतो आणि हेच आपल्याला खटकते. आपण इथे सुखी आहोत नक्की पण आनंदी नाही हे पण तेवढेच खरे, आणि जो आपला एवढाही विचार करत नाही त्याचे मन आपण का राखावे.

माझे तिकिटाचे पैसे कधी पाठवू ? असा मेल तिने टाकला.